

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Γραφείο Νομικών Συμβούλων

Βέροια 11/11/2020.-

ΠΡΟΣ

Την Οικονομική Επιτροπή Δήμου Βέροιας

ΘΕΜΑ: «Γνωμοδότηση για την άσκηση αναίρεσης».

ΣΧΕΤ.: Η με αριθ. 1517/2020 απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης..

Αφού έλαβα υπόψη την παραπάνω απόφαση θεωρώ ότι, δεν είναι ορθή.

Επειδή όμως , με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (ΦΕΚ Α 213) αντικαταστάθηκαν οι παράγραφοι 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 (Α 8) ως εξής: «3. Η αίτηση αναιρέσεως επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. 4. Δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης αναιρέσεως, όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ...».

Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, προκειμένου να κριθεί παραδεκτή αίτηση αναιρέσεως, της οποίας το αντικείμενο υπερβαίνει το ποσό των 40.000 ευρώ, ή η οποία δεν έχει χρηματικό αντικείμενο, ο αναιρεσείων βαρύνεται, επί ποινή ολικού ή μερικού απαραδέκτου της αιτήσεώς του, με την δικονομική υποχρέωση να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς, που περιλαμβάνει στο εισαγωγικό δικόγραφο, ότι με καθέναν από τους προβαλλομένους λόγους τίθεται συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα ερμηνείας διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία ερμηνεία είναι κρίσιμη για την επίλυση της ενώπιον του Δικαστηρίου αγομένης διαφοράς, και ότι επί του ζητήματος αυτού είτε δεν

υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, είτε οι σχετικές κρίσεις της προσβαλλομένης αποφάσεως έρχονται σε αντίθεση προς μη ανατραπείσα νομολογία -επί του αυτού νομικού ζητήματος και υπό τους αυτούς όρους αναγκαιότητας για την διάγνωση των σχετικών υποθέσεων- του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου (ΣτΕ 4987/2012, 3933/2012).

Πλην όμως, έχω την γνώμη ότι , για να καλυφθεί, πλην του ποσοτικού κριτηρίου της διαφοράς και το σωρευτικά απαιτούμενο ποιοτικό κριτήριο , ότι τίθεται συγκεκριμένο μείζον νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα ερμηνείας διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία ερμηνεία είναι κρίσιμη για την επίλυση της ενώπιον του Δικαστηρίου αγομένης διαφοράς, και ότι επί του ζητήματος αυτού είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, είτε οι σχετικές κρίσεις της προσβαλλομένης αποφάσεως έρχονται σε αντίθεση προς μη ανατραπείσα νομολογία -επί του αυτού νομικού ζητήματος και υπό τους αυτούς όρους αναγκαιότητας για την διάγνωση των σχετικών υποθέσεων- του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου για να είναι και παραδεκτή η άσκησή της.

Κατόπιν αυτών εισηγούμαι ΝΑ ΑΣΚΗΘΕΙ ΑΝΑΙΡΕΣΗ κατά της ως άνω απόφασης, χωρίς να μπορώ να προδικάσω το αποτέλεσμα από άποψη παραδεκτού της, κατά τα ηγούμενα.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

Γιώργος Ιωαν. Παπαστεργίου.-